ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Ελαφρού**

Το αντικαπιταλιστικό αντιΕΕ πρόγραμμα δραματικά επίκαιρο στις 26/1

Την τιμητική της είχε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθώς λίγο πριν από την τελική ευθεία των εκλογών συγκέντρωσε τα πυρά του κυβερνητικού στρατοπέδου, αλλά και του… Σταύρου Θεοδωράκη. «Ντροπή και κατάντια» χαρακτήρισε η Μαρία Σπυράκη την πρόταση συνεργασίας του ΣΥΡΙΖΑ προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η «οποία λυσσαλέα ζητά να φύγουμε από το ευρώ και την Ευρώπη», σύμφωνα με την εκπρόσωπο της ΝΔ. Ακόμα και ο Αντ. Σαμαράς, την προηγούμενη Κυριακή από την Κομοτηνή, μίλησε απαξιωτικά για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της οποίας –σύμφωνα με τον υπό απόσυρση πρωθυπουργό– «η μόνη πρωταρχική επιδίωξη είναι να φύγει η Ελλάδα από την Ευρώπη και από το ευρώ». Δεν πρόκειται για τυχαία χτυπήματα, καθώς ακολούθησαν δύο παρεμβάσεις του Γ. Μουρούτη (υπεύθυνου της ψηφιακής μονταζιέρας του Μαξίμου), του Ν. Κακλαμάνη αλλά και της Εύας Καϊλή, εκπροσώπου Τύπου των ρεταλιών του ΠΑΣΟΚ. Τον κύκλο ολοκλήρωσε τη Δευτέρα το βράδυ ο «να τον πάρει το ποτάμι» κυρ-Σταύρος.

Γιατί όμως αυτές οι επιθέσεις από ΝΔ – ΠΑΣΟΚ και άλλες συστημικές δυνάμεις, τη στιγμή που είναι γνωστό πως οι προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν επικοινωνιακό χαρακτήρα και γίνονται μόνο και μόνο για να συγκαλύψουν τον πραγματικό πολιτικό του προσανατολισμό για εκλογικές συμμαχίες με διαχειριστικές δυνάμεις ακόμα και ανακυκλωμένους εκπροσώπους του χρεοκοπημένου πολιτικού προσωπικού (και του μνημονιακού); Οι εκπρόσωποι της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ κινούνται από τις ανάγκες της οξύτατης προεκλογικής αντιπαράθεσης αλλά όχι μόνο. Μπορεί να τους λείπει η σοβαρότητα αλλά όχι το ταξικό ένστικτο. Καταλαβαίνουν δηλαδή και ιεραρχούν πως ο πολιτικός λόγος, το πρόγραμμα και η παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελούν ουσιαστικό εχθρό για το σύστημα και γι’ αυτό πρέπει να χτυπηθεί, να περιχαρακωθεί. Και να γιατί:

Πρώτο, το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το πολιτικό πλαίσιο της συνεργασίας με τη Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση, όσο κι αν χτυπιέται σαν μαξιμαλιστικό ή όχι της ώρας, θα βρεθεί δραματικά εντός των εξελίξεων αμέσως μετά τις εκλογές, όταν θα τεθεί επί τάπητος το πραγματικό δίλημμα, που δεν είναι το «ΝΔ ή ΣΥΡΙΖΑ» αλλά υποταγή,

αποδοχή και συνέχιση (μέσω και της «διαπραγμάτευσης» και μικρών τροποποιήσεων) της μνημονιακής καπιταλιστικής βαρβαρότητας ή αντικαπιταλιστική ανατροπή της. Μοίρασμα της φτώχειας και μέτρα άμβλυνσης των πιο ακραίων πλευρών της («δεν έχουμε καμία παροχή για νοικοκυριά που είναι πάνω από 800-900 ευρώ» δήλωσε ο Γ. Σταθάκης στην Ντόιτσε Βέλε) εντός του πλαισίου της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, των αγορών και της καπιταλιστικής κερδοφορίας ή άμεσα μέτρα για τα ζωτικά δικαιώματα του λαού και της νεολαίας, που απαιτούν διαγραφή του χρέους, έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση με εργατικό έλεγχο, μέτρα για να πληρώσει το κεφάλαιο και απελευθέρωση από την υποθηκευμένη θωρακισμένη δημοκρατία και την ταπεινωτική ευρωκηδεμονία; Κοντολογίς: θα αλλάξει η πολιτική ή μόνο ο διαχειριστής;

Δεύτερον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμβάλλει αποφασιστικά στους μαζικούς αγώνες, στο μαζικό κίνημα, αυτό που θα είναι ο καθοριστικός παράγοντας των εξελίξεων στις 26 Γενάρη. Το σύστημα βεβαίως φοβάται την εργατική λαϊκή ανταρσία και όχι τις σημερινές δυνάμεις της ανατρεπτικής Αριστεράς. Αλλά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η πολιτική συνεργασία με τη Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση έχουν ξεκάθαρο προσανατολισμό για τον αναγκαίο μετεκλογικό παλλαϊκό ξεσηκωμό. Η επόμενη μέρα δεν θα κριθεί κυρίως μέσα στη Βουλή, ούτε πολύ περισσότερο στα παζάρια με την ευρωπαϊκή και εγχώρια ολιγαρχία, αλλά στη δυναμική των μαζικών αγώνων, στην ταχύτατη ανασυγκρότηση και αντεπίθεση του εργατικού – λαϊκού κινήματος, απέναντι σε οποιαδήποτε κυβέρνηση. Ο ΣΥΡΙΖΑ τα δίνει όλα στο κοινοβουλευτικό πεδίο και στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές, το ΚΚΕ υποτιμά τη δυνατότητα αντεπίθεσης και στέκεται αρνητικά απέναντι σε ένα ενωτικό πρόγραμμα και κίνημα ανατροπής. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα είναι δύναμη εργατικής λαϊκής αριστερής αντιπολίτευσης, η οποία θα είναι τόσο απαραίτητη από 26 Γενάρη.

Τρίτον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υψώνει τη σημαία της άλλης Αριστεράς, μιας Αριστεράς ανεξάρτητης από το σύστημα, αντικαπιταλιστικής και ανατρεπτικής, μετωπικής και επαναστατικής (ακόμα κι απέναντι στον εαυτό της), μιας Αριστεράς που παλεύει μέσα στους σημερινούς αγώνες και τις αγωνίες του λαού και της νεολαίας, αλλά αγναντεύει «έξω» από τον ορίζοντα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, προς την κομμουνιστική απελευθέρωση. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έμεινε στα λόγια. Γέννημα και η ίδια αυτής της λογικής, σαν την πέτρα που κυλά και γι’ αυτό δεν χορταριάζει, αποφάσισε με συλλογικές δημοκρατικές διαδικασίες στις συνελεύσεις της και πήρε την πρωτοβουλία να προχωρήσει στην πολιτική συνεργασία δυνάμεων και αγωνιστών/στριών ΑΝΤΑΡΣΥΑ – Μετωπική Αριστερή Συνεργασία (ΜΑΡΣ). Θεμελιωμένη πάνω στο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο, η συνεργασία αυτή αποτελεί ένα μικρό αλλά ειλικρινές και ελπιδοφόρο βήμα μακράς πνοής, με προπτική (από τη σκοπιά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) τον πόλο – μέτωπο της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς και

των ευρύτερων ανατρεπτικών δυνάμεων. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποδεικνύει πως δεν προχωρά σε τυχάρπαστες συμμαχίες ούτε είναι ένα περίκλειστο φρούριο, αλλά μπορεί να αναδειχθεί σε πυροδότη και πολιτικό νεύρο μιας ευρύτερης ανατρεπτικής συσπείρωσης δυνάμεων.

Οι εκπρόσωποι του συστήματος που επιτίθενται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ σωστά πιάνουν πως είναι η πιο «λυσσαλέα» αντίπαλος όχι μόνο της σύγχρονης Βαστίλης των ευρωπαϊκών λαών (της ΕΕ), όχι μόνο του άθλιου και σάπιου αστικού πολιτικού κόσμου, αλλά και του ίδιου του βάρβαρου καπιταλισμού. Γι' αυτό είναι και χρήσιμη δύναμη για το σήμερα και το αύριο των εργαζομένων, των ανέργων, των νέων, των συνταξιούχων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της πόλης και του χωριού. Όχι για μια «ελπίδα μισή» αλλά για μια στέρεη ελπίδα, για ολόκληρη τη ζωή, για τον πλούτο και την εξουσία στα χέρια των εργαζομένων. Η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ – Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση είναι η πιο κερδισμένη για το λαό, γιατί η ιστορία γράφεται με ανατροπή.

Πηγή:"ΠΡΙΝ"